

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Slava deșartă, trufia și
cugetul smerit

Sfântul Ioan Sinaitul

**Slava deșartă,
trufia și
cugetul smerit**

Traducere din limba greacă
Preot Victor Manolache

EDITURA ECUMENICĂ

2017

Descrie în CIP - Bibliotecă Națională a României
JOAN SINAITUL, SF. ION
Sfântul Ioan, înălțimea și războiul său / Sfântul Ioan
Sinaitul, trad. de Victor Mănușache - Cluj: Egiptului,
2017
ISBN 978-606-550-282-4
I. Mănușache, Victor (trad.)
2

PROLOG

Prolog

Sfântul Ioan, egumenul Mănăstirii Sinai, cunoscut mai mult ca „Ioan Scărarul,” a trăit în secolul al VI-lea. A primit o bogată educație enciclopedică, și de aceea a primit titlul de „Scolasticul”. La vârsta de 16 ani a mers în Sinai și a rămas lângă primul său îndrumător, Avva Martirie. După moartea acestuia, a călătorit la mănăstirile și locurile de nevoință din Egipt. După aceea s-a întors la Sinai

PROLOG

și s-a stabilit într-o chilie din pustiu, la o distanță de două ore de Mănăstirea Sfintei Ecaterina. A trăit în această chilie și s-a nevoit în asceza cea mai aspră a pustului, timp de patruzeci de ani. Apoi, marea sa sfințenie și înțelepciune duhovnicească i-a făcut pe călugării Sinaiului să-l cheme să le fie egumen. În postura aceasta a rămas aproape zece ani. Spre sfârșit, s-a retras din nou în pustiiul lui drag, unde s-a și săvârșit din viață la vârsta de aproape 85 de ani.

Educația lui de excepție, dar mai cu seamă puterea lui uimitoare de a cunoaște sufletele și a le îndruma, transpar din

PROLOG

lucrarea sa foarte apreciată: *Scara*, cunoscută și ca *Scara Raiului*. Vreme de treisprezece secole, *Scara* a însemnat o desfătare duhovnicească continuă, o carte iubită nu doar de călugări, ci de toți creștinii, care nu se mulțumesc doar cu împlinirea exterioară a poruncilor lui Dumnezeu, ci însetează după adevărata curățenie a sufletului, după lucrarea spirituală adâncă, după urcușul deplin pe treptele cele mai înalte ale scării, care duc la iubirea nemărginită a lui Dumnezeu și la îndumnezeire.

În acest al doilea capitol oferim un mic buchet de învățături ale Sfântului Ioan

PROLOG

Sinaitul, preluate din lucrările sale: „Despre multe înfățișări ale slavei deșarte” (XXI), „Despre trufia nemintoasă” (XXII) și „Despre înălțimea smereniei” (XXV).

Slava deșartă, trufia și smerenia

În șirul patimilor, slava deșartă este așezată foarte corect lângă mândrie, pentru că cine este în primejdie să cadă în mândrie, dacă a biruit slava deșartă? Legătura pe care o au între ele aceste două rele înfricoșătoare este ca și relația dintre copil și omul matur, sau dintre grâu și pâine. Pentru că slava deșartă înseamnă începutul, iar trufia sfârșitul.

Slava deșartă schimbă firea omului, îi strică caracterul

și-l îndeamnă să asculte cu rezeziune orice laudă pusă pe seama lui. Ea risipește ostenele și truda nevoitorului duhovnicesc și se face primejdie de moarte pentru comoara sufletului. Este înaintemergătoarea trufiei, naufragiu la țarm, furnică la treierat.

Furnica așteaptă să se adune grâul la seceriș, la fel și slava deșartă, așteaptă să se înmulțească în suflet bogăția duhovnicească. Furnica se bucură pentru că va fura grâul, slava deșartă pentru că va risipi bogăția duhovnicească. Demonul deznădejdiei se bucură când se înmulțește răutatea, dar demonul slavei deșarte,

dimpotrivă, se desfată când se înmulțește virtutea. Pentru că poarta pe care intră primul este mulțimea rănilor sufletești, în timp ce ușa pe care pătrunde al doilea este bogăția ostenelelor. Ia aminte și vei vedea slava deșartă, nelegiuită, păstrându-se vie până la mormânt în haine, în parfumuri, în înfățișările impunătoare și-n atâtea altele. Așa cum soarele strălucește peste toate creaturile, la fel și slava deșartă se bucură pentru fiecare nevoie a noastră.

Postind, mă slăvesc în deșert. Și când închei postirea, nu vreau să mă arăt altora, și din nou cad în slavă deșartă. Purtând haine frumoase, săvârșesc